

ਸਿਵਲ ਕੁਟਕਲ

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਜੇ. ਜੇ.

ਸ਼ੰਕਰ ਆਇਰਨ ਅਤੇ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ , - ਜਵਾਬਦਾਰਾ

1963 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 703।

8 ਜੁਲਾਈ 1968

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਆਰਟੀਕਲ 14— ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ—ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ—
ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ— ਕੇਸ ਅਨੁਛੇਦ 14— ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮ (1944)— ਨਿਯਮ 178— ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ—ਦੇ ਲਾਭ— ਦੀ
ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੀ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਜਮਾਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਗੀਕਰਣ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਵਿਤਕਰੇ ਲਈ ਮਾਪਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਕਿੱਤਾ, ਸਥਿਤੀ, ਉਮਰ, ਸਥਾਨ, ਸਮਾਂ, ਆਦਿ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ, ਭੂਗੋਲਿਕ, ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰ, ਬੁਲਾਉਣ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦਾ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਅਧਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। (ਪਰਾ 11)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵੀ ਪਾਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਕੋਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵੇਕ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਟੈਕਸ ਲਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ। ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। (ਪੈਰਾ 15)

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ (1944) ਦੇ ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸਲ ਨਿਰਮਾਣ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਤੋਂ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵੀ। ਜਿਸ ਸਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ

Shanker Iron and Steel Rolling Mills v. The Union of India, etc. (N ! arula, J.)

ਲਾਇਸੈਂਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਸਲ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਾਭ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। (ਪਰਾ ੯)

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦੁਰ ਦੁਆਰਾ 5 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਆਰ.ਐੱਸ. ਨਰੂਲਾ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ 8 ਜੁਲਾਈ, 1968 ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ, 1962, ਅਤੇ ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਸ਼ੰਕਰ ਆਇਰਨ ਐਂਡ ਸਟੀਲ-ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲ, ਅਮਲੋਹ, (ਪਿਛਲੇ ਮਾਲਕ ਤੋਂ 27 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਹੋਰ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨਾਲ) ਖਰੀਦੀ ਹੈ।

ਐਚ.ਐਲ ਸਿੱਬਲ, ਐਸ.ਸੀ ਸਿੱਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ।

ਸੀ.ਡੀ ਦੀਵਾਨ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਹਰਿਆਣਾ), ਐਸ.ਐਸ. ਦੀਵਾਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸਨ।

ਨਿਰਣਾ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.— ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕਤਾ ; ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ; ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ, 1944 ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ, ਮਿਤੀ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਈ') ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ 1962 (ਅੰਕੜਾ 'ਏ-ਐਲ') (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ 1944 ਦੇ ਨਿਯਮ) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਈਟਮ ਨੰ. 26AA ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਸਟੀਲ ਦੇ ਰੀ-ਰੋਲੇਬਲ ਸਕ੍ਰੈਪ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਮਕ ਐਕਟ (1944 ਦਾ 1) (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਉਤਪਾਦ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਛੋਟ ਦਾ ਉਪਰੋਕਤ ਅਪਵਾਦ ਅਭਿਵਿਅਕਤੀ ਵਿਤਕਰੇ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19(1) (f)। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(2) ਇੱਕ ਦੇਵ ਰਾਜ, ਅਮਲੋਹ ਵਿਖੇ ਸ਼ੰਕਰ ਆਇਰਨ ਐਂਡ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਹੇਠ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਰੀ-ਰੋਲਿੰਗ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰੀ-ਰੋਲੇਬਲ ਸਕ੍ਰੈਪ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਰੀ-ਰੋਲਡ ਉਤਪਾਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਨੇ ਰੀ-ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲਾਂ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਲਈ ਵੱਡੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਨਾਲ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਗੈਰ-ਆਰਥਿਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੇ 3 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਟਿੰਡਰ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਆਰ-ਐਲ')। ਉਪਰੋਕਤ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਭੇਜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ, 1962 (ਅਨੈਕਚਰ 'ਏ-ਐਲ'), ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਛੋਟ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਤਪਾਦ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ) ਕੁਝ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਆਇਰਨ ਜਾਂ ਸਟੀਲ ਉਤਪਾਦ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, -

- (a) ਕਿ ਰੀ-ਰੋਲਿੰਗ ਉਤਪਾਦ ਰੀ-ਰੋਲੇਬਲ ਸਕ੍ਰੈਪ ਤੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਉਚਿਤ ਰਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ;
- (b) ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਰੀ-ਰੋਲਿੰਗ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੈਲੰਡਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟ੍ਰਿਕ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਦਸ ਮੀਟ੍ਰਿਕ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਿਲਟਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ
- (c) ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(3) 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਖਰੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਰਮਾਤਾ ਜਿਸ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੁਆਰਾ 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅੱਗੇ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ

ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 5 ਜੁਲਾਈ, 1962 (ਅਨੈਕਸ਼ਨ 'A') ਦੇ ਨਾਲ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੇ ਛੋਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ 24 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੰਕਰ ਆਇਰਨ ਐਂਡ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲਾਂ (ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਵ ਰਾਜ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ) ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮਿਤੀ 26 ਜੁਲਾਈ, 1962 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਬੀ')। ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਛੋਟ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਰਹੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਚਿੰਤਾ 21 ਜੁਲਾਈ 1962 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਲਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਕੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 21 ਜੁਲਾਈ 1962 ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇਵ ਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਿਤੀ 26 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਦਾ ਸੰਚਾਰ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਪੱਕੇ ਨਾਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਿਰੀ ਆਪਣੀ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਤਾ ਨੂੰ ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਲਨ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਮਿਤੀ 27 ਜੁਲਾਈ, 1962।

ਪੱਤਰ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਬੀ' ਜਿਸ ਨੂੰ ਫਰਮ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 28 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1944 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਯੂਨਿਟ, ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੇ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ, (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਸੀ' ਅਨੁਬੰਧ 'ਆਰ-3' ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ), ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨੂੰ, ਮੰਡੀ ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖਰੀਦ ਦੇ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਜੋਂ ਨਵੀਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਫੀਸ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ 1962 ਦੀ ਬਾਕੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਿਰਮਾਣ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਡੀ') ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਨੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਕੈਸ਼ਨ, 24 ਅਪ੍ਰੈਲ ਅਤੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਈ') ਜਿਸ ਵਿੱਚ 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਸਲ ਦੂਜੇ pjpviso ਲਈ, ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਅੱਗੋਂ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ 13 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦ, ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜੁਰਮਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਬੰਧਤ ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:

ਇਹ ਵੀ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ 1 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦ ਛੋਟ ਲਈ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ:

ਇਹ ਵੀ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇੱਥੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ।

(4) ਇਹ ਇਤਸੀਸ ਨੋਟਿਟਿਸਪਿਊਟਡ> 1 ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ / ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਛੋਟ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਖਰੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ, ਭਾਵ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟ ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਸ਼ੰਕਰ ਆਇਰਨ ਅਤੇ ਸਟੀਲ ਰੋਲਿੰਗ ਮਿੱਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਾਣ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਖਰੀਦਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿਰਫ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।, ਮਿਤੀ 27 ਜੁਲਾਈ, 1962। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਏ ਸਾਲ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ 30 ਨਵੰਬਰ, 1962 (ਅਨੈਕਚਰ 'ਐਫ') ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਜੀ' ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ), ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਂਡ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਅਪਣਾਇਆ। ਆਖਰਕਾਰ 3 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਕੇ') ਕਿ ਛੋਟ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਿਤ ਮਾਲ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

Shanker Iron and Steel Rolling Mills v. The Union of India, etc. (Narula, J.)

ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਭੇਜੀ ਗਈ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 4 ਮਈ, 1963 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਆਰ-7') ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਹ ਹੁਕਮ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 131/62, ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ, 1962 ਦੀ ਆਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 192/62, ਮਿਤੀ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਵਾਲੇ ਨੇ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਇਹ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਛੋਟ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(5) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ, 4 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਢੁਕਵੇਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, (i) ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, (ii) ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ, ਗੋਬਿੰਦਗੜ੍ਹ, ਅਤੇ (iii) ਸਹਾਇਕ ਕਰਨਲ ਲੈਕਟਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ (ਏ) ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਅਤੇ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਛੋਟ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ (ਬੀ.) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫਾਲਸ਼ੋ, ਸੀ.ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਅਤੇ 6 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਜਿੰਦਰਾ ਲਾਈ, ਜੇ.

(6) 25 ਸਤੰਬਰ, 1963 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਿੰਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੂੰ 24 ਜੁਲਾਈ, 1962 (26 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਗਈ) ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਕਤ ਸੰਚਾਰ, ਮਿਤੀ 26 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਨੂੰ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨਵੇਂ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਮਿੱਲਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਣਗੌਲੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਵੀਂ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 8 ਅਕਤੂਬਰ, 1962 ਤੋਂ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 27 ਜੁਲਾਈ, 1962 ਤੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਣ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਛੋਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਕਤ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਉਤਪਾਦਾਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਖੋਹ ਲਿਆ ਸੀ। 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਜੋ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਇੱਕ ਵਰਗ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੋ ਸਬੰਧਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੱਡੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ

ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵਰਣਨ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਛੋਟੇ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਮਿਤ ਉਤਪਾਦ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਨ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਵੱਡੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਆਰਥਿਕਤਾ ਨੂੰ ਬੇਲੋੜਾ ਵਿਗਾੜਨਾ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਟੁੱਟਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਲਈ ਅਣਚਾਹੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਯੂਨਿਟਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਛੋਟੇ ਦਾ ਲਾਭ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਮਪਿਊਨਡ ਪ੍ਰਾਵੀਜ਼ੋ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਰਗੀਕਰਣ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਾਜਬ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਗ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਛੋਟੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿੱਲਾਂ ਖਰੀਦੀਆਂ ਸਨ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸਨ।, ਭਾਵ, 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮੁਢਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ।

(7) ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 5 ਜਨਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਆਈ, ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰਤ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਲਤ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਏ ਸਨ ਪਰ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਪਰਾਧ ਜਿਸ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ।

(8) ਨਵੰਬਰ, 1962 (ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਇਸ ਜੱਜਮੈਂਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ, ਜੇ. ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਹੀਰਾ ਲਾਈ ਸਿੱਬਲ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਦਬਾਅ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਆਧਾਰ ਕਿ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਵਿਅਕਤੀ" ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ, ਉਕਤ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਆਬਕਾਰੀ ਵਸਤੂਆਂ (ਕੁਝ ਅਪਵਾਦਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ) 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਦੀਆਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਡਿਊਟੀਆਂ ਇਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਾਸੂਚੀ, ਕਾਰਜ - ਕ੍ਰਮ. ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਿਤੀ ਤੋਂ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਜਾਂ ਨਿਰਮਾਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਤਪਾਦ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਐਕਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ

Shanker Iron and Steel Rolling Mills v. The Union of India, etc. (Narula, J.)

ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 1944 ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ। ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 8 ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਤੋਂ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ 'ਤੇ ਲੱਗਣ ਯੋਗ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ। ਨਿਯਮ 174 ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 181A ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ 1944 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਅੱਠਵਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਨਿਯਮ 174 ਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਮਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ 175 ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਨਿਯਮ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਫਾਰਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਅੱਗੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਹਰ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸਾਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਮਹੀਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਅਥਾਰਟੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀ-ਕ੍ਰਾਈਬਡ ਫੀਸ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 177 ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, 1944 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਨਵਿਆਇਆ ਗਿਆ ਹਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ।

ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (3) ਤੋਂ (6) ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ: -

- “(2) ਹਰੇਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਨਵਿਆਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।
- (3) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਅਸਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਲਈ ਮੁਫਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।
- (3A) ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਸਲ ਲਾਇਸੈਂਸ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਿਅਕਤੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਵਾਰਸ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸੇ ਜਗ੍ਹਾ ਲਈ ਨਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਕਤ ਥਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਨਾਲ ਲਾਇਸੈਂਸਸ਼ੁਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਸਿਰਲੇਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
- (4) ਜੇਕਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਧਾਰਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਰਟ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਸੋਧ ਕਰਵਾ ਲਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਈਵਾਲ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦਾ ਅਸਲ ਧਾਰਕ ਉਸ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ।
- (5) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਾਈਵਾਲੀ ਭੰਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਸੀ, ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੰਗ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(6) ਜੇਕਰ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਮੁਦਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਅਹਾਤੇ ਦਾ ਪਤਾ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਵਿੱਚ ਢੁਕਵੀਂ ਸੋਧ ਕਰਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਲਾਇਸੈਂਸ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਵੇਂ ਅਹਾਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ।"

(9) ਉਪ ਨਿਯਮ (3) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਨਿਰਮਾਣ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਾਕੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਾਲ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਨਿਰਮਾਣ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਵ ਰਾਜ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਲਾਭ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਭਾਵੇਂ ਦੇਵ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਗੰਗਾ ਦੀਨ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਦੇਵ ਰਾਜ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀਯੋਗ ਸਮਾਨ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਸੰਬੰਧੀ ਚਿੰਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਜੁਲਾਈ, 1962 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ.

(10) ਇਹ ਦੂਜਾ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਵੱਲੋਂ ਲੰਮੀ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜਿਸ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਪਬੰਧ 'ਤੇ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦਰਜ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਫੋਟੋ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਫੋਟੀਆਂ ਨਿਰਮਾਣ ਇਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨੂੰ ਸੜਕ 'ਤੇ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਰੀ-ਰੋਲਡ ਲੋਹੇ ਦੀਆਂ ਪੱਟੀਆਂ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਨਵੀਆਂ ਮੈਨੂ ਫੈਕਟਰਿੰਗ ਇਕਾਈਆਂ ਜੋ ਹੋਂਦ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੱਥ ਬਦਲਦੀਆਂ ਹਨ, ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ, ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸਲੀ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮੌਤ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦਾ ਸਾਮ੍ਹਣਾ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦਾ ਉਦਾਹਰਣ ਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ (1944 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 178 ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ)। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਬਾਦਲੇ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਸਥਾ ਕਿਸੇ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਲਾਇਬਿਲਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਰਾਜ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਠੋਸ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਨੂੰ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਦੇਵੇ। ਟੈਕਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਦੇਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦਯੋਗਾਂ ਦੀਆਂ ਫੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਹਨਾਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਇਕਾਈਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਯੂਨਿਟ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਇੱਕ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਜੋ

13 ਜੂਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਤਪਾਦ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ।, 1962. ਸ੍ਰੀ ਸੀ.ਡੀ. ਦੀਵਾਨ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਹੈ। ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਡਿਪਟੀ ਡਬਲਯੂ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ 24 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1962, ਭਾਵ, ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲੇ ਲੇਖ 'ਤੇ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੱਕ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਸੀ ਜੋ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਲੇਖ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਬੰਦੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਇਪਗਨਡ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਦਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਉਹ ਲਾਇਸੈਂਸ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇਵ ਰਾਏ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲਾਇਸੈਂਸ ਉਸ ਦਾ ਨਿੱਜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 178 ਦੀ ਵਿਚੋਲਗੀ ਨਾਲ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਨਿਰਮਾਣ ਇਕਾਈਆਂ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਸਿੱਬਲ ਵੱਲੋਂ ਨਿਯਮ 178 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(11) ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ *aequalot* ਸੁਰੱਖਿਆ *1ofvslawsd* ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਬਰਗਾਰੰਟੀ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਜਮਾਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਗੀਕਰਣ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਿਵਹਾਰਕ ਵਿਤਕਰੇ ਲਈ ਮਾਪਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿਚਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਗਠਜੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਜਾਇਜ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਕਿੱਤਾ, ਸਥਿਤੀ, ਉਮਰ, ਸਥਾਨ, ਸਮਾਂ, ਆਦਿ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸਕ, ਭੂਗੋਲਿਕ, ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰ, ਕਾਲ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਪਾਰਕ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਜਾਂ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਧਾਰ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। "

(12) ਅਜਿਹੇ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ *im pugned* ਟੁਕੜੇ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਤੀ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਵਾਲੀ ਰੇਖਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਚਨਚੇਤ ਤਾਰੀਖ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸੀਵਿਲ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਿਤੀ 13 ਜੂਨ, 1962 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਵਿਭਾਜਨ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਚਰਚਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਛੋਟ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਮਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਜੇ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਨਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਛੋਟ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵੱਡੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਛੋਟੀਆਂ ਇਕਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ, ਅਤੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਨਿਰਮਾਣ ਇਕਾਈਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਵਰਗੀਕਰਨ, ਇਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਲ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸਿਰਫ ਛੋਟ ਲਈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 13 ਜੂਨ,

1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੇਖ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਰਗੀਕਰਨ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 10 ਨਵੰਬਰ, 1962 ਦੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਬੰਧਿਤ ਪਰੋਵੀਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਾਬੰਦੀ ਅਸਲ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਹਿਤ ਸੀ। 13 ਜੂਨ, 1962 ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਡਕਟ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ। 13 ਜੂਨ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟੇ ਦਾ ਲਾਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(13) ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਆਈਐਸਓਫੀ ਨੇ ਦੂਜੀ ਸੂਚਨਾ (ਮਿਤੀ ਨੰਬਰ 10, 1962) ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਘੇਰਾ ਵਧਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨਿਰਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਦੂਜੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 13 ਜੂਨ, 1962 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਤਪਾਦ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਪਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਛੋਟੇ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇ। 1 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਤੱਕ ਦੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਲਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਅਜਿਹੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਰਾਮਜੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਮਹਿੰਦਰ ਗੜ੍ਹ (1), ਮੈਸਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈਸਿੰਗ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰ., ਲਿਮਟਿਡ, ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਵੀ.

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ। ਆਖਰੀ-ਦੱਸੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(14) ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੇ. ਰੰਗਾਸਵਾਮੀ ਚੇਤਿਆਰ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬੀ ਨੂੰ "ਸਹੀ" ਦਾਖਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕੋਇੰਬਟੂਰ ਸਾਊਥ ਐਟ ਈਰੋਡ (3), ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਟੈਕਸਿੰਗ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਟਰੇਨ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ-ਦਾਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਵਿਵਸਥਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਜ਼ਿਮਿੰਦਾਰੀ ਥੋਪਣਾ . ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਮੈਸ. ਜਸਵੰਤ ਸੂਗਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ, ਮੇਰਠ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਬੋਝ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਾਜਬ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਰਕ ਨਾਲ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਦੀ ਸੀਮਾ ਕਿਤੇ ਖਿੱਚੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ, ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

Shanker Iron and Steel Rolling Mills v. The Union of India, etc. (Narula, J.)

ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਾ ਆਪਣਾ ਨਿਰਣਾ। ਮੋਹਮਦਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤ ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਈਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਜੋ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸਨ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਰਗੀਕਰਨ ਇੱਕ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਵਰਗੀਕਰਨ ਸੀ ਇੰਪਲਾਈਜ਼ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਐਕਟ, 1952 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਉਣ ਦੇ ਵਾਧੂ ਬੋਝ ਤੋਂ ਨਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਦਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼। (6), ਸਿਨਹਾ, ਸੀਜੇ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1951 ਐਸਸੀ 97.
- (2) ਏਆਈਆਰ 1960 ਐਸਸੀ 923
- (3) ਏਆਈਆਰ 1957 ਸੈਡ. 301 ਤੇ 309.
- (4) ILR (1965) 2 ਪੀ.ਬੀ. 491 = ਏਆਈਆਰ 1964 ਪੀ.ਬੀ. 192.
- (5) AIR 1964 SC 980 ਤੇ 986.
- (6) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1963 SC 98.

ਸੀ), ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ 1944 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੁਝ ਵਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨਾਂ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮਾੜੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਵਰਗਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਇਹ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮਾਲ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਮਾਲ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮਾਲ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ 'ਤੇ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਛੋਟ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਸਾਈਜ਼ਯੋਗ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਉਸੇ ਮਾਲ ਦੇ ਉਤਪਾਦਕਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰੋ-ਡਿਊਸਰਾਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਦੋ ਸੈੱਟ (ਇਕੱਲੇ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ) ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਪਗਨਡ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਰਗੀਕਰਣ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਵੈਧ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਿਥਿਆ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

(15) ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵੀ ਪਾਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਕੋਲ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਵਿਵੇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਟੈਕਸ ਲਗਾਏਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਲਾਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ 'ਤੇ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੀ ਚੋਣ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਸਮਾਨਤਾ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਵਰਗੀਕਰਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਮਿਸਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰੇਗਾ। *ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਤੰਬਾਕੂ ਕੰਪਨੀ, ਆਦਿ ਬਨਾਮ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (7)*।

(16) ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਸੀ.ਡੀ. ਦੀਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਬੋਝੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਲੈਕਟਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਵਿਕਲਪਕ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਦੀਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਨੈਨੀ ਗਲਾਸ ਵਰਕਸ, ਨੈਨੀ, ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ, ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (8) ਵਿੱਚ

ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

- (7) ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 1733
- (8) ਏਆਈਆਰ 1965 ਸਾਰੇ. 305.

ਸ਼ਿਵਰਾਮ ਪੋਦਾਰ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਸੈਂਟਰਲ ਸਰਕਲ II, ਕਲਕੱਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (9) ਵਿੱਚ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਰਡਰ 'ਆਰ-7' ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਖੁਦ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(17) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਰਵਨੀਤ ਸਿੰਘ

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਅਪੀਲੀ ਅਪਰਾਧੀ

ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.

ਮਿਊਜ਼ੀਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਚੰਦ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1966 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 7561

9 ਜੁਲਾਈ 1968

ਭੋਜਨ ਮਿਲਾਵਟ ਰੋਕੂ ਐਕਟ (1954 ਦਾ XXXVII) - ਐੱਸ. 16 (i)(a)(ii)- ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਮਿਲਾਵਟ ਰੋਕੂ ਨਿਯਮ

(1955)-ਨਿਯਮ 7(1), 15 ਅਤੇ 20—ਪਬਲੀ ਐਨਾਲਿਸਟ—ਕੀ ਆਪਣੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੀਲਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ—ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਅਸਫਲ -ਕੀ ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਨਮੂਨੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਰਵੇਟਿਵ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਜਾਂ ਅਯੋਗਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ - ਕੀ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਨਮੂਨਾ ਜਾਂਚ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਰਾਕ ਮਿਲਾਵਟ ਰੋਕੂ ਨਿਯਮ, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਨਤਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਕ, ਜੋ ਨਮੂਨੇ ਵਾਲਾ ਪੈਕੇਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਡੱਬੇ 'ਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਕਵਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਨਮੂਨੇ ਦੀ ਛਾਪ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ। ਸਿਰਫ "ਉਸ ਉੱਤੇ ਮੋਹਰਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ" ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਹੈ "ਸੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ"। ਨਿਯਮ 7(3) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ

(9) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਜੀ 1095।